

iseeneses arvata — see wiga ei wõi olla, seß et ta tõtt maad wabalt on edasi saanud. Ta waatab ümber ja mõt- leb, suda saats edasi põgeneda. Mõniskord läheb tal sa forda, ennast lahti teha ja förgib edasi. Aga warsti jääb ta jäalle sinni. Puud on pahjud ja pahl ei mahu nende wahelt läbi. Nüüd ei tea ta end enam aidata. Räpp, mida raudsed hambad pigistavad, walutab; iga raputus suurendab walu. Ta lajeb ennast wiimais lõhu pääle maha ja tunneb, et see parem on. Sellepärast jääb ta siis ta seni pihali, tuni lössipanejad teda leiawad ja lütti suul talle ofsa teeb.

Meie saime warsti aru, et loht, kust karu põlluse täis, lössipanemisel waga sünnes oli. Usunis muretses meile paraja palu, meie ajasime ta röngasje ja panime lössi maha. Kui see sündinud, läksime lõik asundusesse, sõime ja jõime ja ajasime ilusa majatütre ja juttu, kes waga rõõmus oli, et olime tulnud, mesiläpa tsandatele walu andma.

Meie palusime teda, et ta wahest fa lössi poole waa- tats ja selle eest muretsels, et leegi finna juurde ei läheks. Õse wõtsime siis falapüügiriüstjad ja läksime jõe äärde, misle saldal asundus seis. Õhtusöögiks töime hulga ilusaid lalu lõdu.

Kohe pärast sõõmi, umbes päikeseloojamineku ajal, läks wanem tütar ühe noorema wenna seltsis lehmi lodu ajama. Neiu oli seitseteistkümmend aastat wana ja waga ilus. Kui ta päisefest mitte nii ära ei oleks olnud põle- tatus ja toredates riites oleks läinud, töige ilusamad ilu- bused oleks ta lõrval nussid olnud.

Tema wend oli üfsteistkümmend aastat wana. Päile oli veel umbes puulatiwade förguse, lui nad minema lä-

siwad. Umbes weerand tunni joelus pidivad nad jäalle tagasi olema. Nende saasas läis maja truu foer.

Weerand tundi oli mööda läinud ja meie istutime suitse- tades ulse ees pingi pääl, fui forraga hele foera hauumine meile lõriwu kostis. Hauumisets ei wõinud seda ölett nime- tada; see oli hääl, mis foer teeb, fui ta wihane on. Oli ta, nagu oleks kartus ta häälest wälja kostnud. Meie largasime filmapilli püst, fui ta juba Marie hele hääda- ja ahastuse- tisa meie lõriwu tungis.

— Issand Jumal! tarjatas ema, kes parajasti majast wälja astus. Saäl on üls önnetus — wist farub!

See oli ja minu eismene mõte, ehi tuli seda esitsta veel ukluda ei suutnud. Aga warsti lõlas uus hädalisa ja ühtlaisti ta foera wihane hulumine. Meie rabasime ruttu püssid kätte ja ruttasime appi.

Meie joofime üle põllu metsa poole. Tütlite maad metsa sees oli üls org, õigemini sūgav turistit, mis wõ- sudega taetud oli. Koer haulus ja bulus hirmastis; fui turistisu saldale joudsime, kostis ta suust veel luust ja lihas läbi minew walubääl, siis ei tuulnud meie ta häält enam. Aga lapsed tarjusiwad illa veel wahet pidamata:

— Appi! Appi, isa! Isa! . . . Appi! . . .

Need ahastuse-hüüded paniwad meil südame wäri- sema; me joofime nii ruttu fui joudsime. Warsti nägin ma ühe arvaduse, milles turistissu wõis waadata. Meie peremees joudis töige enne lõhale ja ma nägin, suda ta sambana seisma jää ja ahastusega täed lõigu lõi. Siis hüüdis ta ahastades:

— Issand Jumal! Issand Jumal!

Seda healt ei saa ma ial unustama.